

Svedočenje Semir Ibrahimović

Semir je sin Smaila Ibrahimovića koga su u julu 1995. godine zajedno sa još petoricom muškaraca ubili pripadnici Škorpiona u selu Trnovo, u BiH. Semir je imao osam godina kada je poslednji put video svog oca. Nije ništa znao o njegovoj sudbini, sve do objavljivanja video snimka egzekucije u selu Trnovo, koji je 1. juna 2005. godine javnosti predstavio Fond za humanitarno pravo. Semir je prepoznao oca Smaila na tom video snimku. O svemu tome govorio je na Četvrtom regionalnom forumu za tranzicionu pravdu, 28-29.10.2008, u Prištini/Prishtinë, Kosovo.

Semir Ibrahimović: “Dobar dan. Ja sam Semir Ibrahimović, rođen sam u Zvorniku, živeo sam u Konjevića Polju do 1993. godine jer 1992. se zaratilo, četničke snage su nas istjerale 1993. iz Konjević Polja odakle smo morali da idemo za Srebrenicu. Gore smo bili do 1995. godine do jula i tu su upali i odatle smo morali da idemo dalje. Živeo sam sa majkom, tri sestre i ocem u Srebrenici. Jedan dan je došlo da... napale su četničke i srbijanske... vojnici jer nije samo Republika Srpska, i Srbija je učestvovala sama u ratu do pada Srebrenice. Moj otac je došao, bio je vani, došao je u stan, pozdravili smo se, uzeo je nešto malo hrane što je bilo, ruksak i krenuo je prema šumi jer mi smo morali da idemo u Potočare. Pozdravili smo se zadnji put. Otišao je kraj neke reke u šumu, nije hteo da se preda odmah srpskim snagama. Mi smo otišli u Potočare i odatle su nas autobusima prevezli do Kladrnja. Čekali smo da li će šta biti, da li će otac doći, nije došao. Jedanaest godina nismo znali ništa o njemu, znali smo da je mrtav, to smo znali jer niko ko je pao u njihove ruke nije ostao živ. Do 1. juna 2005. godine dok nije izašla ta kasetna koju su imali ti Škorpioni. Na snimku odmah čim sam pogledao vidio sam svog oca. To se ne može riječima opisati kako ti bude u tom momentu, to je nemoguće. Znači bio je on i još petorica ljudi, djece, ubili su ih na takav način, jednostavno k'o da nisu ljudi. To su snimili da imaju sebi za uspomenu. Sve to teško bude, ali išli smo na suđenje u Beograd, tu smo proživljavali svašta, njihovo podsmejavanje, vrijeđanje, što porodica, što optuženih, policajaca u sudnici koji su bili tu, svašta su govorili. Optuženi su na nekih 58 godina što je stvarno nepravda čista ali što je još gore to se sve i danas ponavlja i smanjuju im kazne, puštaju ih k'o da nisu ubili nikoga, k'o da nije bilo nikad, znači mogli su opušteno još 1.000 ljudi ubiti, bili bi oslobođeni. Ne moraju se brinuti jer Srbija im je sudila, nisu ubili Srbe, ubili su Muslimane i zato ih puštaju, jednostavno nagrađuju ih. Pravde što se tiče Srbije, od Srbije nismo dobili nikakvu pravdu niti očekujemo od te države pravdu da ćemo dobiti ikad jer ne možemo dobiti pravdu od zemlje koja nas je uništila i ubijala naše. Kada su nas pozvali godinu dana nakon snimka da identifikujemo u Visokome oca, otišli smo tamo. Šta smo zatekli? Zatekli smo jednu šaku kostiju koja nije bilo... mogla je stati u obje ruke ovako i to je sve što je ostalo od njih. Jednostavno nije im bilo dovoljno što su ih ubili, posle toga su ih zapalili da ne bi ostalo ništa od njih, što je potpuna sramota...

Nataša Kandić: Semire, reci nam, svedočio si pred tim sudom. Ipak ta činjenica da je bilo pred sudom, da su utvrđivane neke činjenice, da si video lica tih, na toj video kaseti i na tom sudu, da li to pomaže, taj deo što znaš kako se to dogodilo, to se zna u slučaju tvog oca. Hiljade i hiljade drugih ljudi su ubijeni ali se ne zna kako se to dogodilo.

Semir Ibrahimović: Ubijeno je ono, hiljade ljudi i ja bih volio da ta kasete se nikad nije ni pronašla, jednostavno ne bih vidio to što sam vidio. Jer znao sam da je mrtav. Hiljade ljudi je ubijeno, mi to znamo, nije hiljade već tačno u Srebrenici je preko 8.000 za dva dana, tri, ubijeno. I oni su možda na mnogo teži način ubijeni nego što je moj otac i ovi ljudi. Jer mi nismo videli kako su ubijeni. A što se tiče u sudnici, u sudnici smo samo doživeli čistu nepravdu. Znači i od strane sudija i od svega, i od strane države Srbije koja je nepravedno tako i optužila i danas im poništava kazne, pušta ih, oslobađa, smanjuje, pa zašto ih onda jednostavno nisu sve pustili, k'o da nisu nikog ubili i to bi bilo to od Srbije znači. Oni su se u sudnici, i sami znate, smijali, okretali se, provocirali, k'o da nisu nikog ubili. A mi smo videli lijepo ko je ubio i šta je ubio.

Nataša Kandić: Dobro Semire. Samo komandant jedinice je osuđen na 20 godina. Nismo otkrili istinu kuda je došla naredba ali konačno jedna jedinica je izneta na videlo. To je ista jedinica koja je ubijala u Podujevu/Podujevë, ista jedinica je znači pre toga, devet godina pre toga... ne, četiri godine pre toga je bila u Srebrenici. Nešto smo uspeli da pokažemo, a to je da znači nikad niko nije znao da postoji ta jedinica da nije bilo te video kasete i da nije bilo ipak nekoga iz te jedinice ko je hteo da svedoči i da kaže šta se u tom Podujevu/Podujevë dogodilo. Ja sad molim da pustimo taj deo kasete koji se odnosi na to kada Semir i kada druga deca, sestra, ovde i sestra jednog na snimku zapravo saznaju šta se dogodilo sa njima nakon što su se oni poslednji put videli u Srebrenici. (*Video snimak*)”